

ARTE

Revistă de cultură europeană

TIMISOARA * UDINE * SANDANELE * ORAVITA

DIRECTOR: Daniela Marchetti

Claudia Mandi (România)

Anul III, Nr. 4-5-6 (21-22-23), aprilie-mai-iunie 2020

intenționalului („*Vremea care a trecut este înmagazinată în/noi. Privim în lăuntru/nostro la bogățiile subsolului țării sau/privim în lăuntru țării la/bogățiile subsolului nostru? () O, voi, rădăcini -/aduceri aminte...//Rădăcini ale nervilor, biete legături directe cu/lumea cealaltă, de o clipă.*”), că în apele trecutului sufletul începe să imerseze înfricoșat, parabola ruinelor așezându-se intrinsec ca întrezărire. Obsecviosul deducțiilor invocă desțeleniri, eul, însă, caută alte forme de a vorbi.

Ruina îndeplinește, aici, în această carte, potențialul unei teologii livrești. Livrescul, însă, în poezia lui Liviu Ioan Stoiciu nu presupune transfigurări identitare fiindcă opusul unei distopii este, desigur, utopia convalescentă. Limbajul liricii acestui valoros autor contemporan, între cei mai reductabili, astăzi, are ca alură motrice re-compunerea. Poetul nostru consacră provocarea supremă, *ruina* – sinteza planurilor majore ale tuturor regăsirilor. În sufletul Poemului, în fondul, în forma, în arhitectura decisivului unitiv al lui. „Distrugerea”, astfel, nu e nicidecum de-compoziția, de-ridarea, ci refugiul în conotațiile discursului. Or, eul nu interoghează interminabil, impactul sonorilor e și el amputat iar ancorările în temporalitatea derapajelor stau sub semnul hiperlucidului. Liviu Ioan Stoiciu și opera sa reprezintă o parte însemnată valoric din zestrea identitară a poeziei românești postbelice.

/fragmente dintr-o viitoare carte despre poezia lui Liviu Ioan Stoiciu/

Ionel BOTA

P O E S I I S

Poezie europeană contemporană

IONUȚ CARAGEA

Lada de zestre

eu trag după mine o umbră
o ladă de zestre
plină cu gânduri
din lumea în care trăiam
înainte să vin pe pământ
nu pot zbura

fiindcă lada e grea
pot doar scoate din ea
gândul care devine cuvânt
și-atunci reușesc să fac
un mic pas înainte

și tot încerc... și tot încerc
să scot toate gândurile
pentru a fi ușor ca o pasăre
dar oricâte gânduri aş scoate
lada continuă să fie grea
și-atunci îmi vine să urlu:

nu era destul să fiu un Sisif
care-și împinge inima
pe dealul înălțării?
de ce mai trebuie
să trag după mine
și lada de zestre
plină cu gânduri?

iar pasărea
pe limba ei pășărească
îmi răspunde:

și eu aş vrea să fiu un înger
dar când ajung prea sus
îmi cad penele
îmi îngheață ochii
și nu mai pot să respir

tu poți, cel puțin, să scrii
cu penele mele
tu poți, cel puțin, să vezi
dincolo de nori

Vești de departe

azi am aflat
de la o picătură de ploaie
că sufletul meu peticește
un cer sfâșiat
de gânduri
și iluzii rebele

azi am aflat
de la o pală de vânt
că dragostea mea
și-a rănit aripile
și plânge
pe un munte pleșuv

azi am aflat
de la o rază de soare
că trebuie să am grijă
de umbră
ca de copilul meu
altfel
aș rămâne complet
singur

azi am aflat
de la un curcubeu zâmbitor

doar eu și lacrima
 care strigă după fosta sa viață
 în care s-a abținut
 să nu curgă
 doar eu și cântecul
 care îngenunchează
 sărind crucea
 singurătății

Tristețea

ca un vis căzut
 de la balconul inimii
 e tristețea

ca o oglindă în care te privești
 și străinul din fața ta
 refuză să scoată un cuvânt

ca un mormânt al tăcerii
 în care ți-au fost îngropate de vii
 bătăile inimii

ca o umbră care își strânge bagajele
 și pleacă lăsându-te singur

ca un paradis care își pierde culorile
 și devine un teritoriu obscur

ca o eclipsă totală
 care acoperă ochiul speranței
 și îți lasă sufletul în beznă

ca o casă părăsită
 căreia nimeni nu-i mai deschide ferestrele
 și inhalezi mirosul vechilor atingeri

peste care s-a depus praful
 ca o pânză de păianjen
 în care ți-au fost prinse amintirile
 și moartea le sugă sângele
 puțin câte puțin
 fără să le ucidă
 ba mai mult de atât
 le hrănește cu iluzii
 pentru a le menține apetisante
 până la următorul festin

am cunoscut tristețea
 atât de bine am cunoscut-o
 încât nu o mai pot uita

îi ridic un templu de metafore triste
 și mă rog la icoana ei
 care are chipul de împrumut
 al fericirii mele

mă rog să rămân conștient
 pentru tot restul vieții

Singurătate

nu aveți nicio idee
 cu ce se aseamănă singurătatea
 din casa cu ferestre închise

această singurătate
 care lenevește ca un șarpe la focul inimii
 cu burta plină de amintiri

această singurătate
 ca un imens continent negru
 înconjurat de-un ocean

de lacrimi toxice
această singurătate
ca un altar pe care sunt sacrificate
muzele de altădată
pentru amintirea gustului
unui sânge care-a fost cândva inocent

această singurătate
ca azilul unei iubiri nebune

această singurătate
ca intrarea din Infern
unde sunt totodată
și mort, și Cerber

da, nu aveți nicio idee
cu ce se aseamănă singurătatea
din casa cu ferestre închise

și numai cel care-o cunoaște
poate deveni stăpânul
cuvântului

Ruleta rusească

când dragostea e bumerangul
care te lovește în moalele capului
exact atunci când sperii
să prinzi pasărea-n zbor

când dragostea e intersecția
cu sens giratoriu
și tu te-nvârți în jurul aceleiași inimi
până rămâi fără lacrimi

când dragostea e ghilotina cu aripi
și tu ești puiul de pasăre
care zboară din cuibul inimii
și cade pe stânca neagră
din fundul de abis

când dragostea e iluzia unei flori
căreia i-ai smuls toate petalele
cu propriile tale gânduri negative
când ea, de fapt, nici măcar nu îmbobocise

când dragostea e șirul infinit de întrebări
și tu ești actorul de circ exersând
echilibristica vieții
pe firul unui vis imposibil

când dragostea e focul mocnit
pe care-arunci arar
câte-o speranță
ca pe un lemn putred

când dragostea e fata morgana
într-un deșert carnal
și tu rătăcești precum Ahab
pe-un ocean fără țărături
pentru a înfige adânc harponul
în inima unui alb adevăr

când dragostea e situația fără ieșire
din coma profundă numită viață...

...când dragostea e poemul fără sfârșit
care așteaptă precum un glonte

cu parfum de flori nemuritoare
să joci ruleta rusească
în casa cu ferestre închise

Chiar și visul visează

cât trăiești
tot ce face
parte din tine
visează

chiar și mugurii
de pe șira spinării
visează să devină frunzele
unui arbore mereu tânăr și falnic

chiar și picioarele visează
să ajungă rădăcini
într-un pământ mănos
în care să nu mai existe morminte

chiar și ochii visează
să se deschidă într-o altă lume
în care să nu mai existe
timp, durere, decadentă și umbre

*/Poeme din volumul *Locuiesc în casa cu ferestre închise* (120 de pagini, 48 de poeme, coperta de Jacqueline Barkla, prefața de Jean-Paul Gavard-Perret. În 2019, autorul a obținut Premiul pentru Poezie Mompezat, organizat la Brest, de Societatea Poeților Francezi, apoi a apărut o ediție în limba franceză a acestui volum, la Editura Stellamaris/*

P O E S I I S

Poezie europeană contemporană

OVI d'ANDENNE

* * *

omul de cameră ți-a confiscat viața personală
colombino pe piept ți-a pus o telecomandă
cioburi de sticlă colorată – siguranța zilei de mâine –
vezi, suntem pieile roșii în schimb